

ÍNDICE

<i>Tema 1. O ALFABETO GALEGO</i>	13
1.1. Letras do alfabeto	13
1.2. Dígrafos	14
<i>Tema 2. VOGAIS E CONSOANTES</i>	15
2.1. Xeneralidades	15
2.1.1. Clasificación	15
2.1.2. Os elementos articulatorios	15
2.1.3. Punto e modo de articulación	16
2.2. As vogais	16
2.2.1. Vogais tónicas	16
2.2.2. Vogais átonas	18
2.2.3. Ditongos	18
2.2.4. Tritongos	20
2.3. Consoantes	20
2.3.1. Criterios de clasificación	20
2.3.2. Clasificación das consoantes	21
<i>Tema 3. REGRAS DE ACENTUACIÓN E USO DA DIÉRESE</i>	25
3.1. Acentuación das oxítonas ou agudas	25
3.2. Acentuación das paroxítonas ou graves	25
3.3. Acentuación das proparoxítonas ou esdrúxulas	26
3.4. Acentuación de <i>e</i> e <i>u</i> en hiato	26
3.5. Acentuación diacrítica	27
3.6. Acentuación dos ditongos decrecientes	28

3.7. Outros casos de acentuación	28
3.8. Diérese	29
Tema 4. USO DE DETERMINADOS GRAFEMAS	31
4.1. Uso de e <v>	31
4.2. Uso de <i>	32
4.3. Uso de <ct> antes de <i>/<u>	32
4.4. Uso de <h>	32
4.5. Uso de <pc>	33
4.6. Uso de <x>	33
Tema 5. DETERMINANTES	35
5.1. Artigo definido	35
5.2. Artigo indefinido	37
5.3. Posesivos	38
5.4. Demostrativos	40
5.5. Cadro resumo das contraccións dos determinantes	41
Tema 6. NUMERAIS, CUANTIFICADORES E INTERROGATIVOS ...	43
6.1. Numerais ordinais 1-1.000.000	43
6.2. Numerais cardinais 1-10	44
6.3. Multiplicativos	45
6.4. Partitivos	45
6.5. Cuantificadores	45
6.6. Cadro resumo das contraccións dos cuantificadores	47
6.7. Interrogativos	47
Tema 7. FLEXIÓN DE XÉNERO E NÚMERO	49
7.1. A formación do feminino	49
7.2. Formación do plural	51
7.3. Notas concernentes ao xénero	52
7.4. Cadros resumo das variacións na formación do xénero e o número	54

Tema 8. PRONOMES	57
8.1. Paradigma das formas tónicas	57
8.2. Características das formas tónicas	58
8.3. Paradigma das formas átonas	58
8.4. Contraccións de clíticos	58
8.5. Énclise dos clíticos con formas finitas	59
8.6. Próclise dos clíticos con formas finitas	59
8.7. De <i>te</i> e <i>che</i>	60
8.8. Alomorfos da terceira persoa	61
8.9. Conxugación cun clítico de 3P	61
8.10. Os clíticos con formas non finitas	62
8.11. Conxugación pronominal	62
Tema 9. NEGACIÓN, INTERROGACIÓN E OUTROS FENÓMENOS	63
9.1. Negación absoluta	63
9.2. Negación parcial	63
9.3. Máis construcións negativas	64
9.4. Afirmación absoluta	64
9.5. Afirmación parcial	65
9.6. Preguntas pechadas	65
9.7. Preguntas abertas	66
Tema 10. COMPARACIÓN E CUANTIFICACIÓN	67
10.1. Comparación dos adjetivos	67
10.2. Notas sobre a comparación	68
10.3. Comparación dos advérbios	68
10.4. Comparación dos nomes	68
10.5. O superlativo	69
10.6. Cuantificadores de adjetivos e advérbios	69
10.7. Cuantificadores de nomes	71
10.8. Sobre as formas <i>gran(de)</i> e <i>san(to)</i>	71
10.9. Comparativos irregulares	72
10.10. As formas sintéticas	73

10.11. O diminutivo	73
10.12. O aumentativo	74
<i>Tema 11. TRAZOS XERAIS DA CONXUGACIÓN VERBAL GALEGA</i>	75
11.1. Notas sobre as conxugacións verbais galegas	75
11.2. A metafonía	77
11.3. Mudanzas ortográficas	79
<i>Tema 12. PARADIGMAS VERBAIS</i>	81
12.1. Paradigma regular	81
12.2. Conxugación dun verbo con pronomé enclítico ..	84
12.3. Paradigmas irregulares	84
12.4. Conxugación perifrástica	110
12.5. Acerca de <i>Estar para ~ estar a piques de</i>	111
12.6. Acerca de <i>Estou a falar ~ estou falando</i>	112
12.7. Acerca de <i>Dar feito</i>	112
12.8. O infinitivo conxugado	112
<i>Tema 13. ADVERBIOS E CONECTORES</i>	115
13.1. Adverbios: formas	115
13.2. Preposicións: formas	118
13.3. Conectores: formas	119
13.4. Expresión do lugar	120
13.5. Expresión do tempo	121
13.6. Expresión da frecuencia	122
13.7. Expresión da dirección	123
13.8. Expresión do modo	124
13.9. Expresión da causa	124
13.10. Expresión da finalidade	125
<i>Tema 14. A UNIDADE MORFOLÓXICA: O MONEMA</i>	127
14.1. Arredor da palabra	127
14.2. Algúns problemas do concepto de monema	128

14.3. Composición dos monemas	129
14.4. Principais sufíxos	130
14.5. Principais prefixos	135
14.6. Clasificación dos monemas	137
Tema 15. ESTRUCTURA SINTAGMÁTICA	139
15.1. Sintagma adjetivo e as súas proxeccións	139
15.2. O sintagma nominal e as súas proxeccións	140
15.3. Ausencia de contraccións entre preposición e artigo	141
15.4. Sintagma verbal e as súas proxeccións	141
15.5. Sintagma diatético: diátese	145
15.6. Sintagma complementador. Conectores sintácticos: estrutura, presenza e ausencia	147
15.7. Conectores sintácticos: casos especiais	149
15.8. Conectores temáticos	150
15.9. Ausencia de contraccións entre preposición e artigo / pronome por complementador ø	151
Tema 16. PRONOMES E CLÍTICOS	155
16.1. Distinción entre pronomes e clíticos	155
16.2. Usos do <i>se</i>	157
16.3. Formas de cortesía	158
16.4. Alomorfos da 3PS: <i>o</i> , <i>-no</i> , <i>-lo</i>	160
16.5. Pleonasmo dos clíticos	161
16.6. Colocación do clítico co infinitivo	163
16.7. Colocación do clítico nos tempos conxugados (revisión)	163
16.8. <i>Te~che</i> (ampliación)	165
Tema 17. USO DAS FORMAS VERBAIS	167
17.1. Infinitivo conxugado: formas e usos básicos	167
17.2. Pretérito versus copretérito	168

17.3. Antepretérito	170
17.4. O futuro: expresión e tempo	171
17.5. O futuro: expresión	171
17.6. Tempo futuro	172
17.7. Tempos do convxuntivo	173
17.8. Futuro do convxuntivo	175
17.9. <i>Cantara ~ cantase</i>	175
17.10. <i>Ter e haber</i> como auxiliares	176
<i>Tema 18. ALGÚNS USOS PREPOSICIONAIS</i>	179
18.1. Obxecto de persoa con <i>a</i>	179
18.2. <i>Deica ~ até</i>	180
18.3. Algúns usos concretos da preposición <i>de</i>	181
18.4. Obxecto directo con <i>en</i>	182
<i>Tema 19. CLÁUSULAS CONDICIONAIS</i>	183
19.1. Tipos	183
19.2. Condicionais de tipo I	184
19.3. Condicionais de tipo II	185
19.4. Condicionais de tipo III	187
GLOSARIO	189

TEMA 2

VOGAIS E CONSOANTES

2.1. Xeneralidades

2.1.1. *Clasificación*

§4. A unidade de estudo da fonoloxía é o fonema, o cal é un concepto que ten máis de mental que de acústico. Á hora de clasificarmos os fonemas, atopamos dúas grandes unidades: **vogais e consoantes**.

As vogais son emisións de voz que non atopan ningún obstáculo no seu percorrido ao longo de todo o aparato fonador.

As **consoantes** son emisións de voz que teñen máis ou menos obstáculos no seu percorrido ao longo do seu aparato fonador. Nótese, ademais, que en galego toda vogal precisa, ao menos, dunha vogal, pois sen elas as consoantes non poden ser pronunciadas.

2.1.2. *Os elementos articulatorios*

§5. Na pronunciación participan abondos elementos fisiolóxicos. É preciso telos presentes todos, dado que serven para describir os fonemas:

- as **cordas vogais**, que provocan que unha consoante sexa **sonora** (porque vibran) ou **xorda** (porque non vibran)

- a **lingua** que roza con outras partes da cavidade bucal:
 - o **veo do padal**
 - os **alvéolos**
 - os **dentes**
- os **beizos**
- a **cavidade nasal**, que afecta só ás consoantes nasais.

2.1.3. Punto e modo de articulación

§6. Á hora de clasificar os fonemas, utilízanse dous criterios principais:

- o **punto de articulación**, isto é, o lugar da boca onde se pronuncia un determinado fonema.
- o **modo de articulación**, isto éos procesos que poñen en funcionamento para pronunciar un determinado fonema.

2.2. As vogais

2.2.1. Vogais tónicas

§7. En galego existen sete vogais tónicas, que se clasifican segundo se ve no seguinte cadro:

	iniciais	centrais	finals
pechadas	/i/		/u/
medias		/e/	/o/
abertas		/ɛ/	/ɔ/
			/a/

Por tanto, a clasificación das vogais é como segue:

- /i/: vogal anterior pechada
- /e/: vogal anterior semipechada
- /ɛ/: vogal anterior semiaberta
- /a/: vogal media aberta
- /ɔ/: vogal posterior semiaberta
- /o/: vogal posterior semipechada
- /u/: vogal posterior pechada.

§8. Ademais, as vogais /a/, /e/, /o/ son as chamadas vogais fortes, mentres que /i/ e /u/ son as débiles.

Non existen regras fixas para determinar se unha vogal é aberta ou pechada en galego, mais poden servir estas normas xerais:

- As palabras rematas en **vocal tónica** adoitan ser abertas: *avó, café* etc.
- As sílabas tónicas rematadas en *-el(a)* e *-ol(a)* adoitan ser abertas: *español, española, papel, capela*. Non é así coas formas verbais: *sabelo, entendela*.
- Normalmente a terminación *-ón* é pechada: *camión, xabón, ocasións*, etc
- Normalmente a terminación *-én* é aberta: *ninguén, ben* etc.
- Os verbos da III conx. con alternancia vocálica no radical teñen vogal aberta na 2PS, 3PS e 3PP: *segues, segue, seguen; foxes, foxe, foxen*.
- Os verbos da II conx. como no anterior: *bebés, bebe, beben; comes, come, comen*.
- Moi frecuentemente cando en castelán hai un ditongo, en galego hai unha vogal aberta: *pobo, ovo, cova, pedra, terra* etc.

- As vogais que acompañan os grupos cultos son en xeral abertas: *recto*, *copto*, etc.

2.2.2. Vogais átonas

§9. As vogais átonas redúcense a cinco, quedando anulados os timbres de abertura e peche: /A/, /E/, /O/¹, /i/, /u/. En **posición final** é aínda máis reducido, pois, quitado no caso de ditongo, temos tres vogais: /a/, /E/, /O/.

	iniciais	centrais	finais
pechadas	/i/		/u/
medianas		/e/	/o/
abertas			/a/

2.2.3. Ditongos

§10. Un ditongo é o encontro dunha vogal débil cunha vogal forte nunha soa sílaba a formar unha soa vocal. Por tanto, os ditongos, aos efectos fónicos e ortográficos, son vogais simples.

Cando a vogal débil vai diante, trátase de **ditongos crecientes**, mais cando vai detrás, chámase **ditongos decrecientes** e represéntase:

- /i/ → /j/: véxase en *idioma* /i'djoma/
- /u/ → /w/: véxase en *pueril* /pwe'r'il/

¹ Usamos as maiúsculas para non especificar entre vogais abertas ou pechadas. Tal representación é coñecida co nome de **arquifonemas**.

§11. A clasificación dos ditongos realizase do seguinte modo:

	/a/	/e/	/o/
crecente	/ja/	/je/	/jo/
	/wa/	/we/	/wo/
decrecente	/aj/	/ej/	/oj/
	/aw/	/ew/	/ow/

§12. Cando o acento tónico cae na vogal débil, daquela non é ditongo, senón **hiato**: *espía* /es'pia/.

Non se consideran ditongos, senón hiatos, as formas verbais tónicas dos verbos acabados en *-iar* (como *fiar*) e en *-uir* (como *destruir*). Así, *fío*, *fías*, *fía* (claramente hiatos), *fiamos*, *fiades*, *fían*, onde /fio/, /fias/, /fia/, /fi'amos/, /fi'ades/, /fian/. Ocorre igual con algunas palabras como *diúrno* /di'urno/, *xesuíta* /xesu'ita/. O termo *luar* /lu'aɾ/ non presenta ditongo porque deriva de *lúa*, ou o verbo *suar* nas persoas *suamos* /su'amor/, *suades* /su'ades/.

§13. Exemplos de ditongos (o primeiro é tónico, o segundo é átono):

- /ja/: **diario**, **paria**
- /je/: **fiel**, **especie**. En posición tónica normalmente é [jE]
- /jo/: **acción**, **radio**
- /wa/: **guapo**, **cuadrimestre**
- /we/: **Venezuela**, **tenue**
- /wo/: **acuosa**, **arduo**
- /aj/: **aire**, **pailán**
- /ej/: **eira**, **feitizo**
- /oj/: **coiro**, **adoitar**
- /aw/: **caucho**, **automático**
- /ew/: **comeu**, **teutón** (átono é abondo raro)
- /ow/: **cousa**, **toureiro**

2.2.4. Tritongos

§14. Os tritongos fórmanse cando hai un cúmulo de tres vogais a formaren unha unidade, coa condición de que **a primeira e a derradeira** sexan **débiles**. Non son demasiado frecuentes, mais algúns exemplos deles son:

- *vieira*
- *sociais*

2.3. Consoantes

2.3.1. *Criterios de clasificación*

§15. Estes elementos son coñecidos respectivamente coma **punto de articulación** (lugar na cavidade bucal onde se produce o fonema) e **modo de articulación** (elementos que participan na pronuncia).

Para o punto de articulación aténdese aos seguintes criterios:

- **bilabial**: participación dos dous labios, por ex. /b/
- **labiodental**: labio inferior con dentes superiores, por ex. /f/
- **linguointerdental**: a lingua entre os dentes, por ex. /θ/²
- **linguodental**: a lingua toca a parte traseira dos dentes superiores, por ex. /d/
- **linguoalveolar**: a lingua toca os alvéolos superiores, por ex.: /s/
- **linguopalatal**: a lingua toca o padal, por ex.: /tʃ/³
- **linguovelar**: a lingua toca o veo, por ex.: /k/

² Polo de agora diremos que é o son da <z> de zapato.

³ Trátase do <ch> ortográfico.

§16. No concernente ao modo de articulación, cómpre distinguir entre plosivas e non plosivas. As primeiras son aquelas en que hai unha obstaculización maior ou menor da boca, mentres que nas segundas se pronuncia directamente.

As **plosivas** divídense en:

- **occlusivas**: prodúcese unha explosión, por ex.: /p/
- **fricativas**: prodúcese un rozamento, por ex.: /f/
- **africanadas**: é a combinación das dúas anteriores: /tʃ/

Canto ás **non plosivas**, son:

- **nasais**: unha parte do ar sae polo nariz, por ex.: /m/
- **laterais**: a lingua fai que o son saia polos laterais da boca, por ex.: /l/
- **vibrantes**: prodúcense pola vibración da lingua, por ex.: /r/

§17. Ademais dos trazos anteriores, é preciso mencionar que existe áinda outro trazo de grande importancia. Trátase da **sonoridade** ou non sonoridade, causada pola vibración ou ausencia da mesma das cordas vogais. As vogais son todas sonoras —isto é, teñen vibración—, mentres que as consoantes son ora sonoras, ora xordas. As consoantes galegas xordas encóntranse nas palabras *pataca*, *choza*, *fes*. Por tanto, todas as consoantes non plosivas son sonoras.

2.3.2. Clasificación das consoantes

§18. Atendendo para os trazos definidos anteriormente, xa podemos clasificar todas as consoantes do galego. Veñen recollidas no seguinte cadro:

		bilabial	labiodental	linguo-interdental	linguo-dental	linguoalveolar	linguopalatal	linguovelar
occlusiva	sonora	/b/			/d/			/g/
	xorda	/p/			/t/			/k/
fricativa	sonora							
	xorda		/f/	/θ/		/s/	/ʃ/	
africada	sonora							
	xorda						/tʃ/	
nasal	sonora	/m/				/n/	/ɲ/	/ŋ/
lateral	sonora					/l/	/ʎ/	
vibrante	simple					/r/		
	múltiple					/r/		

§19. Algúns dos signos fonolóxicos anteriores precisan unha explicación por non se corresponderen con grafemas normais da lingua.

/θ/: É o <z> de *zapato* ou o <c> de *cesta*. En boa parte do galego costeiro atlántico non existe e no seu lugar úsase /s/. Permite distinguir parellas coma *concello* /kon'θeļo/ e *consello* /kon'seļo/, ou *caza* /'kaθa/ e *casa* /'kasa/. Nas zonas devanditas ambos os fonemas non se distinguen.

/g/: Nas zonas más occidentais de Galiza, mais tamén en certos puntos do interior, é moi común pronunciar o /g/ coma [h], isto é, coma unha aspirada. Este fenómeno é coñecido coma **gheada**.

/ʎ/: Na realidade este fonema está a desprazar o /ʎ/ do galego, co fenómeno coñecido coma ieísmo.

/tʃ/: É o <ch>, como en *cheo*: /'tʃeo/.

/ɲ/: Trátase do <ñ>, como en *año*: /'aɲo/.

/ɳ/: Trátase do <nh> do artigo *unha*: /'uɳa/

/ʎ/: Trátase do <ll>. Como dicimos enriba, este fonema está a ser substituído en todo o galego por /f/, non obstante, existe unha diferenza moi clara na pronuncia entre *oio* /'ojo/ e *ollo* /'oʎo/, ou *faia* /'faja/ e *falla* /'fala/

/ɾ/: Trátase do <r> suave de *foro*, *caro* /'foro/, /'kaɾo/. Téñase en conta que o /r/ representa o son forte: *forro* /fo'rro/, *carro* /'kaɾo/.